

I'M NOT A VIRUS

LA PROBLEMÀTICA DEL CORONAVIRUS
BRC TEMÀTICA ARTÍSTICA I SOCIAL

ÍNDEX

I'M NOT A VIRUS

- QUÈ ÉS AQUESTA REVISTA I PER QUÈ L'HEM FETA .. pàg 3
- TESTIMONIS:
  - Anònim 14 anys ..... pàg 4
  - Lluís Hernández 15 anys ..... pàg 4
  - Ot Castells 12 anys ..... pàg 4
  - Anònim 14 anys ..... pàg 4
  - Marina Itzel Martínez 15 anys ..... pàg 4
  - Anònim 15 anys ..... pàg 5
  - Ferran Garcia 16 anys ..... pàg 5
  - Col·lectiu d'anonimat 13 anys ..... pàg 5
  - Anònim 13 anys ..... pàg 5
  - Núria 53 anys ..... pàg 6
  - Anònim 14 anys ..... pàg 6
  - Anònim 15 anys ..... pàg 6
  - Anònim 36 anys ..... pàg 6
- CONCLUSIÓ FINAL ..... pàg 7

QUÈ ÉS AQUESTA REVISTA?

Nosaltres som dos alumnes de l'institut 4 Cantons, la Marina i el Teo i estem fent un BRC de microracisme. Vam pensar que pel projecte final seria una bona idea fer alguna cosa per conscienciar que hi ha moltes persones que estan patint per la problemàtica del Coronavirus. La societat sent rebuig per la part de la població amb trets xinesos.

Així que en aquest format virtual es recopilen històries i situacions viscudes

per persones d'edats i d'orígens diferents que han patit o vist situacions de violència o microviolència. Totes aquestes dades recopilades són d'individus de la població de Barcelona, Espanya.

PER QUÈ L'HEM FETA?

La finalitat d'aquesta creació és fer entendre i veure a la societat que aquesta és una problema global i no d'un lloc concret. Perquè l'origen sigui la Xina, no vol dir que no pugui afectar a persones d'altres nacionalitats ni que totes les persones d'allà o amb trets xinesos estiguin infectades.

TESTIMONIS:

Anònim 14 anys (escola):

"A l'institut sempre he d'aguantar bromes estúpides que fan al meu voltant sobre els meus trets asiàtics."

Lluís Hernández 15 anys (carrer):

"Estava amb uns amics donant un tomb per la rambla del Poblenou. Llavors un d'ells va dir: putos xinesos, ens han portat el Coronavirus aquí. I tots ho van trobar divertit i es van posar a riure com si fos un tema del qual es pogués riure i fer bromes."

Ot Castells 12 anys (metro):

Estava amb dos amics al metro, quan vam arribar a la parada que havíem de baixar vam veure com al mateix moment pujaven al transport un grup d'asiàtics. Quan van passar pel nostre costat els meus amics es van posar a tossir insinuant que pels seus trets físics ja estiguessin infectats pel virus."

Anònim 14 anys (carrer):

"Estava tranquil·lament caminant pel carrer quan unes persones que van passar pel costat van dir: Atenció. Com si fos un perill per tenir trets asiàtics. La veritat no li vaig donar molta importància, no sé per què..."

Marina Itzel Martínez 15 anys (escola):

"Estava amb unes amigues asseguda a les escales del pati i hi havia un nen una mica més jove que nosaltres assegut un espai més enllà. Quan, de sobte, vam veure com un grup de nens (creiem que eren de la seva mateixa classe o del seu curs) es van apropar i es van començar a riure. Van passar pel seu costat i es van posar la samarreta al nas amb el propòsit d'insinuar que s'havien de posar una mascareta perquè estava infectat. Vam sentir molta impotència cap a la situació."

TESTIMONIS:

Anònim 15 anys (escola):

"Fa poc, estava a l'escola i vaig escoltar com un grup de nens utilitzaven el nom del virus (Coronavirus) per referir-se a un noi que tenia trets asiàtics. Hem arribat al punt de no tenir ni respecte cap a una persona i no poder dirigir-se a ell/a pel seu nom?"

Ferran Garcia 16 anys (metro):

"Estava tornant de l'institut i vaig agafar el metro. Justament quan vaig entrar al vagó vaig veure una part gairebé sense cap persona, Els seients del metro estaven lliures, només hi havia quatre persones amb trets xinesos seguts i les persones que estaven més a prop es tapaven la boca amb la mà com si fos una mascareta. Jo, sense cap problema vaig seure al costat d'elles i em vaig posar a escoltar música amb els auriculars."

Col·lectiu d'anonimat 13 anys (escola):

"Des que va començar a parlar-se del Coronavirus, a la nostra classe, si algú pel motiu que sigui tos, literalment tothom s'aparta de la persona i es tapa la boca i el nas com si es pogués contagiar." Ells expliquen que és una "broma."

Anònim 13 anys (centre comercial):

"Estava a un centre comercial amb el meu grup d'amics i amigues. Era l'aniversari d'una amiga i l'anàvem a celebrar a un restaurant xinès que hi havia a la segona planta. Vam passar d'altres restaurants i estava tot ple de gent. Llavors quan vam arribar al restaurant xinès vam veure que estava buit per complet i vam suposar que la gent no hi anava simplement per la problemàtica actual del Coronavirus i associar-la als xinesos. "

TESTIMONIS:

Núria 53 anys (restaurant xinès):

"Un dissabte al vespre vaig anar a sopar a un restaurant xinès amb un company. Ens va sobtar que només hi hagués tres taules ocupades, així que a l'haver sopat i pagat vam preguntar si la problemàtica del Coronavirus havia afectat al nombre de clientela. Llavors ens van explicar que els primers mesos de l'any sempre disminuïa el nombre de clients, però aquest any el canvi era important comparat amb altres anys. Això els va portar a la conclusió que la por de la població pel Coronavirus havia afectat al seu negoci pel fet de l'origen dels dependents i del tipus de menjar."

Anònim 14 anys (escola):

"Quan estic al pati a vegades sento comentaris o bromes de fons que, sincerament, prefereixo no escoltar atentament perquè són sobre el Coronavirus. Altres persones que quan passo pel costat es tapen la boca i ells ho consideren una broma sense importància."

Anònim 15 anys (escola):

"Últimament a classe no paro d'escoltar comentaris i bromes sobre el Coronavirus. Si algú tos o esternuda ràpidament ja s'escolten comentaris i moviments bruscos d'apartar-se de la persona o tapar-se la boca."

Anònim 36 anys (relacions socials):

"Actualment ja sabreu que el Coronavirus ha afectat moltes poblacions del nord d'Italilà. Tinc un amic que viu a Nàpols (sud) i es nega a mantenir qualsevol mena de relació directa, cara a cara, amb persones del seu cercle social que viuen al nord d'Italilà."

CONCLUSIÓ

Després de veure i escoltar totes les situacions de diferents persones de diverses edats on han patit en primera o tercera persona el rebuig del virus covi-19, hem pogut sentir a la mateixa pell la impotència i injustícia de situacions que han de viure les persones que estan lligades a orígens o negocis portats per asiàtics.

Globalment ha aparegut un estigma social envers aquestes persones i cada cop més es creu que són una amenaça. Però hem de saber, que la veritable amenaça és el virus. Un virus que pot afectar i contagiar a qualsevol ésser humà, independentment de la nacionalitat o origen.

Davant d'aquesta problemàtica inesperada i sobtada no podem deixar que el pànic ens controli fent així creant un rebuig cap a tota persona amb trets xinesos o asiàtics. Amb aquesta actitud com a comunitat estem alimentant i tolerant un racisme que si segueix progressant pot portar moltes conseqüències perilloses.

Aquesta revista anomenada "I'm not a virus" ha estat creada per la Marina Itzel Martínez i el Teo Robreño, alumnes de 4t de l'ESO de l'institut Quatre Cantons. Però no hauria estat possible sense l'ajuda i la formació de l'associació Connectats i sobretot volíem dir gràcies a la Virgínia Gómez, la nostra tutora que ens ha dedicat el seu temps i esforç en qualsevol obstacle que ha sorgit durant el procés del projecte.